

CANARISCH ZWERK

Vluchten met tussenstops zijn afgrijselijk. Als ik de initialen op mijn boardingpass lees, weet ik dat het zover is: tussenstop op La Palma. Het draait anders uit: als we van het eiland weer opstijgen, met groene flanken gehuld in nevels, voltrekt zich een wonderlijk schouwspel. Het is niet echt fraai weer en boven de Atlantische Oceaan hangt een waas van verhullende slierten en wolken. Toch zie ik door mijn patrijspoortje het bijna altijd in nevels gehulde Hierro met naakte blanke kruin, terwijl wolken als een kroon de rest van het eiland bedekken. Het is niet anders met Gomera. En Tenerife, kolossaal met de Teide, pronkt ondanks het wazig uitzicht met steile rotskusten en veel bebouwing op de noordelijke oever.

Als ik even later tussen de wolken ook nog een stuk Gran Canaria ontwaar, begin ik te tellen: nog twee en de Islas Canarias zijn compleet. Maar dat moet mislukken omdat de aanvliegroete voor Fuerteventura, waar we net dwars overheen zijn gevlogen, het

laatste eiland aan het oog onttrekt. Zeven eilanden in drie kwartier, het zou volmaakt geweest zijn. Maar ik maak het goed en als ik in de late namiddag, na een eerste tocht door het binnenland en een middagmaal met cabrita, bij Corralejo langs de noordkust passeer, schittert daar achter de zwarte klomp van Los Lobos ook Lanzarote en maakt zo het snoer van de Canarische eilanden compleet. Misschien lijkt het een puberaal jongensspel, maar het hoort bij mijn manier van reizen.

Niet verschenen.